

สารสารสาธิตศึกษา แสงธรรม

ปีที่ 11 ฉบับที่ 1 ปีการศึกษา 2553

ปรัชญามองชีวิต
โดย...ผู้บันทึก

หน้า 2

ปน..ประสบการณ์ต่างแดน
โดย...บร.ธนายุทธ นันทพรพิสุทธิ์

หน้า 3

ปกสัมภาษณ์พระคุณเจ้า ยอแซฟ ลือชัย ธาตุวิสัย
พระคุณเจ้าแห่งพระคัมภีร์ ประมุขสังฆมณฑลอุดรธานี

หน้า 4

นกศึกษารางวัลพระราชทานระดับอุดมศึกษา
บร.บุญธรรม์ สุขสว่าง คณะศาสนศาสตร์ชั้นปีที่ 4 สาขาเทววิทยา

หน้า 7

ปรัชญามองชีวิต

By : ฝุ่นดิน

วันหนึ่งได้มีโอกาสนั่งรถเที่ยวพักผ่อนกับเพื่อนร่วมชั้นสมัยที่เรียนมัธยมปลายด้วยกัน เราขับรถช้าๆ สบายๆ ไปหาอาหารเย็นทานกัน แถวๆ ปีนเกล้า ขับรถไม่เร็วนัก ทำให้เรามีโอกาสสังเกตความงามข้างทาง ซึ่งก็เป็นแนวคิดหนึ่งที่สอนเราว่า **ในชีวิต บางที่เราอาจจะไม่จำเป็นต้องเดินเร็วนัก หรือวิ่งอยู่ตลอดเวลา เพราะมันอาจจะทำให้เราไม่สามารถมองเห็นความงามข้างทางได้เลย เพราะมัวแต่เร่งเพื่อจะไปให้ถึงเป้าหมายเท่านั้น**

หนึ่งในหลาย ๆ ภาพที่สังเกตเห็นก็คือ บ้านส่วนใหญ่จะมีศาลพระภูมิตั้งไว้บูชาที่หน้าบ้าน บางบ้านเล็ก บางบ้านใหญ่เป็นสง่ามาก ยิ่งกว่านั้น ในบรรดาสิ่งที่เห็นก็บังเอิญเห็นชายชราคนหนึ่งกำลังไหว้ และถวายเครื่องบูชาตามความเชื่อของเขา บนโต๊ะที่พอจะสังเกตเห็นได้ว่า สะอาด และจัดเตรียมไว้เป็นอย่างดี ประกอบกับความศรัทธาที่ชักนำเขาให้กระทำเช่นนั้นอย่างสม่ำเสมอ ผ่านไปอีกบางแห่งก็สังเกตเห็นมีการประดับไฟ ไฟด้วยสวยงามและยิ่งใหญ่จริงๆ

แน่นอน สิ่งที่ผมเห็นนั้น มันคงเป็นผลจากพลังแห่งความรักและความศรัทธาในหัวใจของผู้คน ซึ่งอย่างน้อยที่สุด เราก็มั่นใจได้ว่า เขาเชื่อว่ามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่เหนือพวกเขาที่อวยพรคุ้มครองพวกเขา และเขาก็แสดงออกซึ่งความศรัทธา จากหัวใจรักและกตัญญูออกมา สิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นจะเป็นอะไร เราคงปล่อยให้มันเป็นวิถีชีวิตคู่กับความเชื่อของแต่ละคนดีกว่า และดังเช่นเมื่อท่านนักบุญเปาโลได้เดินทางเข้าไปที่เมืองเอเธนส์ ท่านก็สังเกตเห็นประชาชนบูชาพระเจ้าที่แท่นบูชามากมายที่นั่น **“แต่พระเจ้าที่เราไม่รู้จัก”** นี่คือสิ่งที่เปาโลมองเห็นว่า ในส่วนลึกของจิตใจของมนุษย์ก็ยังมีพระเจ้า แม้ว่า จะไม่รู้จักรู้ว่าพระองค์เป็นใคร

กลับมามองที่ศาลพระภูมิกันต่อดีกว่า... ผมรู้สึกวาระหว่างทางวันนี้ ผมไฟก็สลายตาของผมไปที่ศาลพระภูมิอย่างเดียว ความสวยงามของไฟที่ประดับ

โต๊ะของถวายบูชา ซึ่งล้วนแต่แสดงออกซึ่งความเชื่อที่ดงามตามภูมิปัญญาของแต่ละคน แต่สิ่งที่มาถูกคิดก็คือ ปกติ...การไหว้ศาลพระภูมินั้น เขามีเวลาไหว้ การจุดธูปนั้น เขาก็ไม่ได้จุดกันทั้งวัน รูปนั้นเป็นรูปที่มีกลิ่นหอมเมื่อจุดแล้ว ปักไปสักพัก ไม่นานก็หมดไป แต่ความศรัทธาหาได้สิ้นสุดไปไม่ที่สุด เขาจะกลับมาที่ศาลพระภูมิ และทำเช่นนี้เสมอ ๆ ซึ่งเป็นภาพที่น่าชื่นชมมาก ไฟที่ถูกเปิดตอนเย็น และปิดในตอนเช้า แสดงถึงความเอาใจใส่

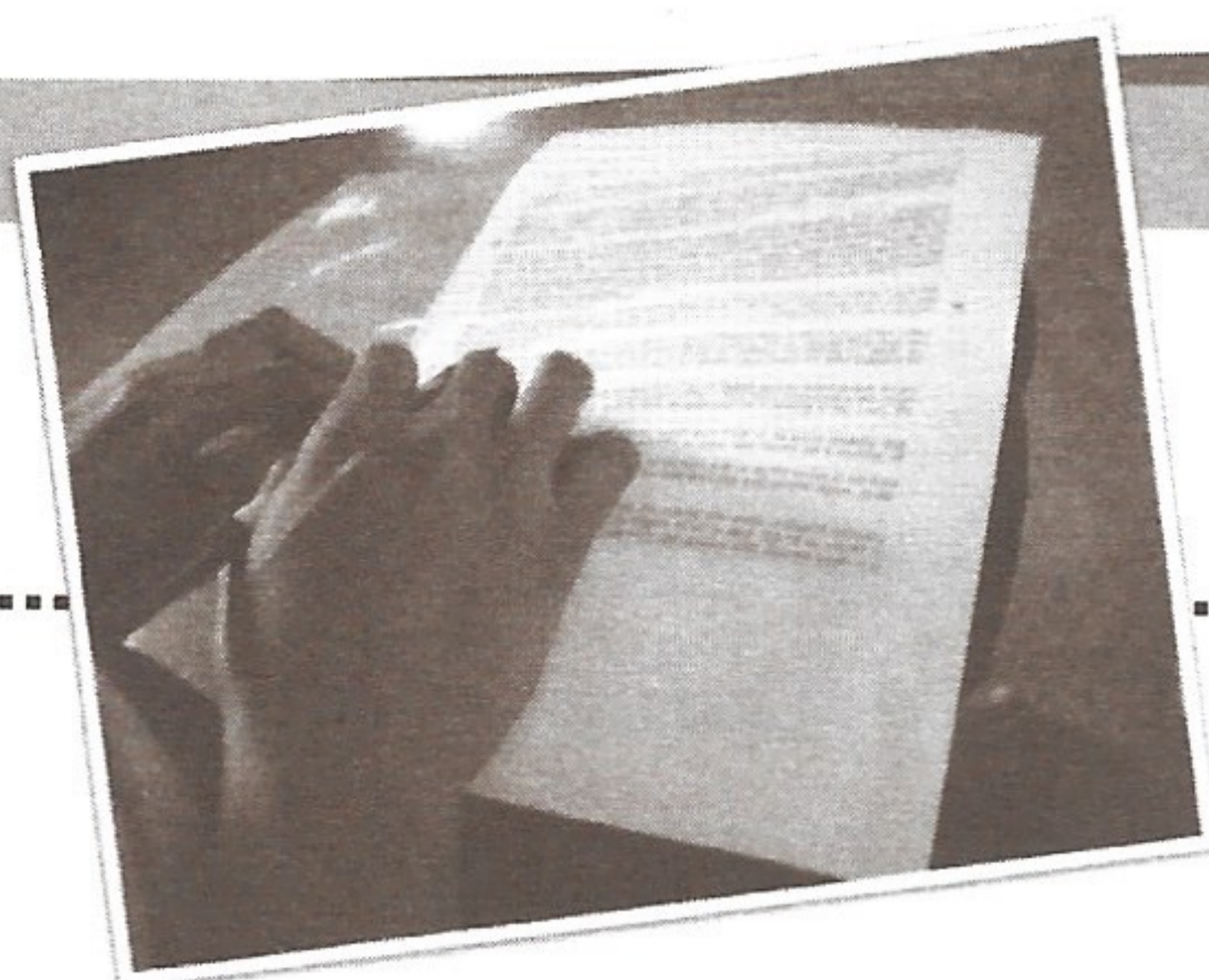
แต่ทว่า... ยุคนี้ ยุคเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าอย่างมากมาย... ความเชื่อ ความศรัทธาของเราต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์มันเปลี่ยนไป เดี่ยวนี้ เรามีรูปไฟฟ้า เรามีเครื่องตั้งเวลาเปิดปิดไฟ ยิ่งไปกว่านั้น ผู้ที่เอาของไปไหว้ บางครั้ง กลับเป็นคนใช้ในบ้าน ที่ไม่ได้มีความเชื่อ ความศรัทธา หรือผูกพันกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์เลยแม้แต่น้อย แต่ทำไปเพราะเป็นหน้าที่ที่ต้องทำในแต่ละวันเท่านั้น ที่สุด หากสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง ท่านคงจะพบว่า วันนี้ ท่านไม่เห็นหน้าคนที่ท่านเคยเห็นแต่ก่อนอีกเลย เห็นแต่ใครก็ไม่รู้ที่เอาของมาวางไว้ทุกวัน และก็เดินจากไปอย่างไร้จุดหมาย

การฝากของไปทำบุญที่วัด เริ่มมีมากขึ้น โดยที่ผู้ทำบุญไม่ต้องไปวัดกันอีกแล้ว และไม่ก็วัน ไบอนุโมทนาบัตรก็ถูกส่งมาถึงบ้านโดยทางไปรษณีย์ ซึ่งผู้รับและผู้ถวายไม่มีโอกาสเห็นหน้ากันเลย การโอนเงินจากบัญชีหนึ่ง เข้าบัญชีวัดโดยอัตโนมัติทุกๆ ปี เพื่อทำบุญ ซึ่งบางครั้งเจ้าของเงินก็ไม่ใช่เลย ว่า เงินถูกโอนเข้าบัญชีวัดเมื่อใดบ้าง อาจลืมข้อตกลงและความตั้งใจของตนไปเสียแล้ว แนวคิดเกี่ยวกับการร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณของคาทอลิกโดยทางโทรศัพท์ ซึ่งไม่ทราบติดกันได้ใจ (สำหรับคนที่กำลังติดเช่นนั้น) การโอนเงินมากมายมาให้ผู้บังเกิดเกล้าทุกๆ เดือน ทำเช่นนี้เป็นแรมเดือน แรมปี โดยที่คุณพ่อ คุณแม่ ไม่มีโอกาสพบหน้าลูกๆ เลย เห็นแต่กระดาษที่มีค่ามีราคาส่งมาทางบัญชีธนาคาร ธนาณัติหรือตัวแลกเงิน ซึ่งหลายครั้งต่อหน้าครั้ง ที่บรรดาผู้เฒ่าผู้แก่ของเราหลายคนเคยบ่นออกมาจากหัวใจ ด้วยความรู้สึกที่สะท้อนจากน้ำตานองหน้าว่า **“ไม่ใช่เงินที่กูอยากได้ แต่กูอยากเห็นหน้าลูกกู” “ไม่ให้เงินก็ไม่เป็นไร แต่มาเยี่ยมแม่บ้างก็พอแล้วลูกเอ๊ย” “เงินหน่ะ พ่อไม่ต้องการทรอกลูก แต่พ่ออยากให้ลูกอยู่ใกล้ๆ พ่อบ้าง พ่อคิดถึงลูก”**

เอาเถอะ... เราเพียงจะผ่านวันแม่มาไม่นานนี้เอง เราทำอะไรเพื่อแม่ของเรา อะไรที่แม่ของเราต้องการ และเราได้ให้ท่านหรือยัง และที่สุด พ่อ-แม่ เป็นภาพลักษณ์ของความรักที่มองเห็นได้ในความเป็นมนุษย์ หากสิ่งเหล่านี้ไม่เด่นชัดและเกิดคำถามมากมายเช่นนี้แล้ว เราจะมองเห็นและเข้าใจอะไรได้ในความรัก ความเชื่อ และความศรัทธาที่เราให้กับพระเจ้า มีต่อกัน อย่าให้ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี มาเป็นช่องว่างของความรัก ความเชื่อ และความศรัทธาของเราเลย กลับบ้านบ้างเถอะ แล้วเราจะรู้ว่า พ่อเราเป็นใคร เพื่อว่าเราจะพบว่า **“ความเป็นลูกของพ่อในตัวเรา วันนี้มันเริ่มกลายพันธุ์ไปแล้ว”** กลับบ้านบ้างเถอะ กลับไปดูต้นกำเนิดของเรา เราจะได้ไม่หลงทางไปมากกว่านี้ ขอพระเจ้าอวยพระพรทุกคน...

วิชา...ประสบการณ์ต่างแดน

สถานที่ : ประเทศฟิลิปปินส์
โดย : บร.ธนายุทธ นันทพรพิสุทธิ์

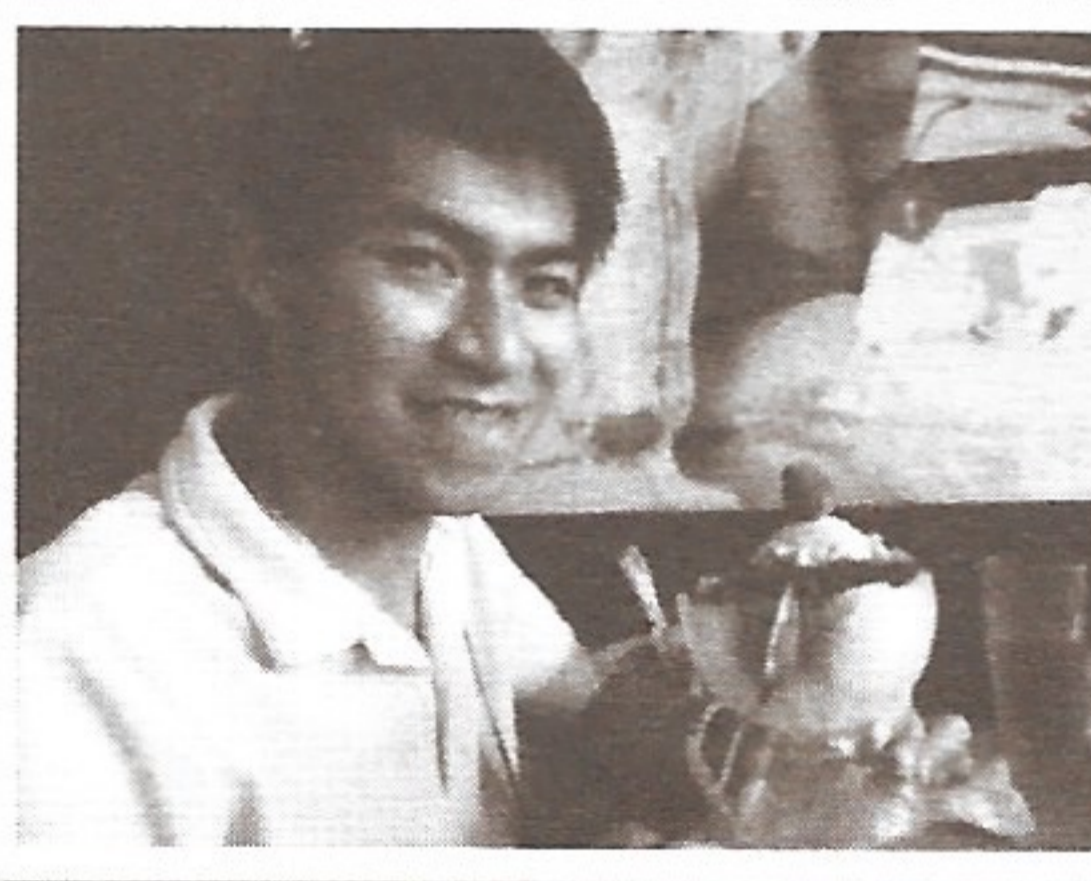
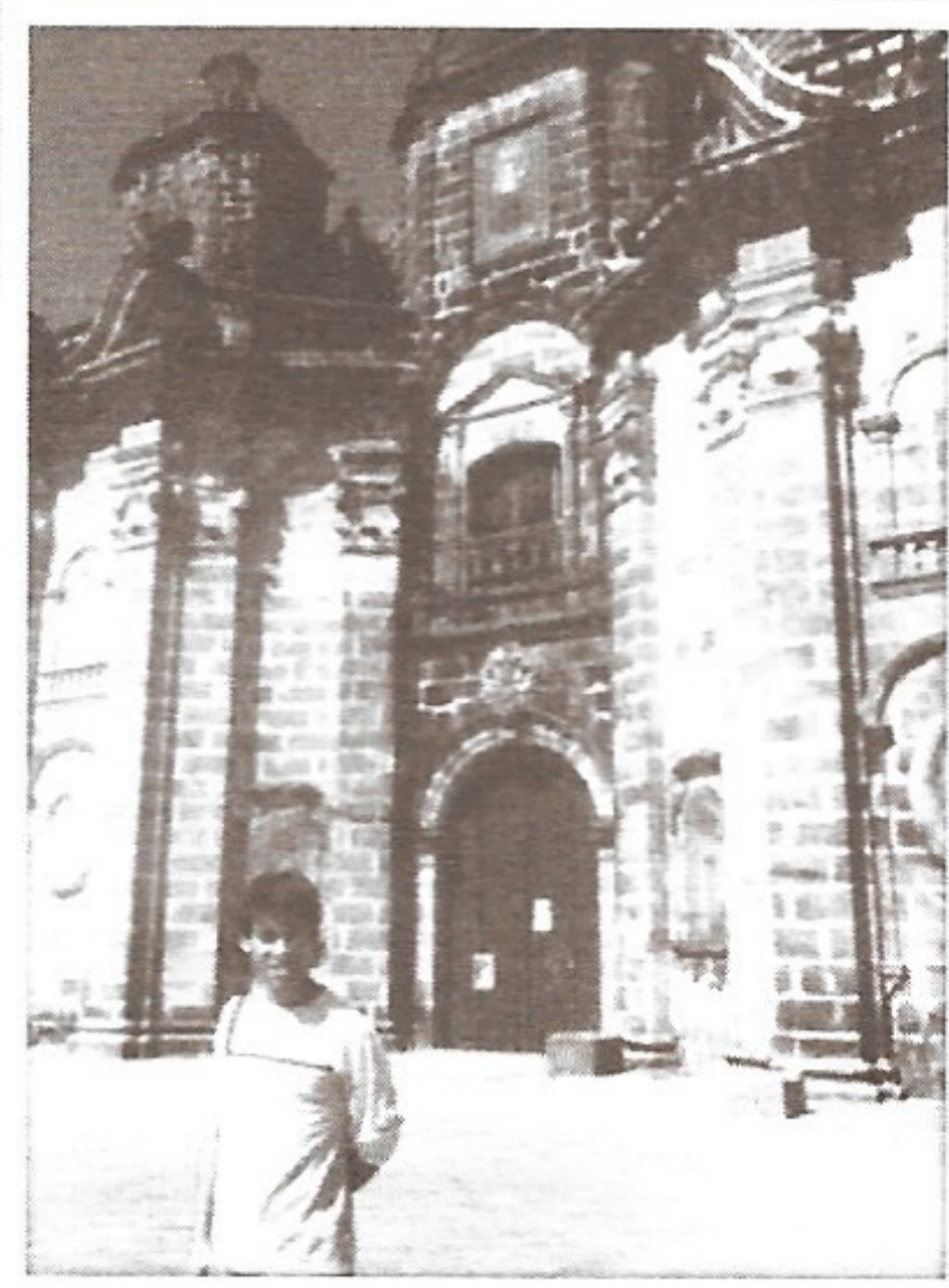

**“...เรามาทำอะไรที่นี่ ? แล้วจะอยู่
อย่างไร ? ทำไงดี ?**
เพียงแต่ถามตัวเองในใจ น้ำตาของผมนก็ไหลออกมา..”

“ครั้งแรก”..คำที่ฟังดูดีและแต่ต้องดูดีดี เพราะถ้าไม่ดูดีดี จะมีอะไรดีดีให้ดูเป็นแน่.. เพราะเป็นการเดินทางไปต่างประเทศครั้งแรกของผมนและที่สำคัญคือ..ตัวคนเดียว คงไม่ต้องอธิบายเรื่องความตื่นเต้นที่ล้นออกกระมัง เพราะท่านผู้อ่านคงเข้าใจผม

เมื่อผมเดินทางถึงฟิลิปปินส์ จำได้ว่าเป็นการเดินทางที่แสนจะราบรื่น อาจเป็นเพราะสะดวกมากเป็นพิเศษหรือเปล่าอันนี้ไม่ทราบ ผมเดินทางไปถึงสนามบินที่นั่นตอนบ่ายแก่ ๆ ซึ่งมีซิสเตอร์จากคณะดาร์เมไลท์ มิซซันนารี พร้อมกับคนขับรถมารับผมที่สนามบิน เพื่อเดินทางไปสู่บ้านศูนย์กลางคณะฯซึ่งอยู่ไม่ไกลแต่ใช้เวลาเดินทางประมาณ 2 ชั่วโมง (สมคำร่ำลือจริง ๆ เรื่องรถติดและมลพิษ) พอถึงบ้านของคณะฯผมก็ได้จัดแจงกับข้าวของสัมภาระของผมก่อนได้จับสั๊กเล็กน้อย

ผมตื่นขึ้นมาก็ห้าโมงเย็นแล้ว เพราะได้ยินบรรดาซิสเตอร์สวดกัน ผมก็ล้างหน้าล้างตาก่อนออกมาเดินเล่นที่สนามหญ้าหน้าบ้านหกโมงกว่า ๆ ในบรรยากาศที่สงบเงียบแม้อยู่ในเขตเมืองก็ตาม **“...เรามาทำอะไรที่นี่ ? แล้วจะอยู่อย่างไร ? ทำไงดี ?**เพียงแต่ถามตัวเองในใจ น้ำตาของผมนก็ไหลออกมา..” เป็นความรู้สึกอ้างว้างอย่างบอกไม่ถูก ความเหงา หว้าเหว่..มันเป็นวันแรกของการเดินทาง แต่ผมก็คิดถึงที่ที่ผมต้องจากมาเพื่อประสบการณ์ในอีก 10 เดือนข้างหน้า ผมร้องไห้ครับ...แม้ไม่มีใครเห็นผมก็ตาม และนั่นคือน้ำตาหยดแรกของผมที่นั่น หลังจากบ้านหลังนี้ผมก็ต้องย้ายไปอยู่กับบ้าน

หลังใหม่ ในสังกัดของคุณะ Blessed Sacrament ที่เมืองดาวาว นั้นหมายถึงผมต้องบินข้ามเกาะไปอีกแห่งหนึ่ง บรรยากาศก็คล้าย ๆ กับประเทศไทยของมิสซังจันทบุรี ที่นี่มีทุเรียนให้กินด้วย แต่รสชาติเทียบไม่ได้กับทุเรียนของไทยเลยสักนิด ที่นี่เป็นบ้านอบรมของบรรดาโปสตุลันด์และมีวัดที่คณะปกครองอยู่ด้วย สัตบุรุษที่วัดนี้วัดเดียวมีก็ประมาณห้าหมื่นคน ผมมาอยู่ที่นี่กับบรรดาคุณพ่อ โปสตุลันด์และซิสเตอร์ แต่หลังจากคริสต์มาสผมก็บินกลับไปอยู่ที่มะนิลาแต่อยู่ในเขตจังหวัดบูลากัน เป็นบ้านอีกแห่งของคุณะฯที่เตรียมบรรดาโนวิสทั้งหลาย บ้านหลังนี้อยู่กลางภูเขา พุดง่าย ๆ คือห่างไกลความเจริญมากพอสมควร ที่นี่ค่อนข้างลำบากมากเพราะทางเข้าภูเขาเป็นถนนส่วนบุคคล ต้องขออนุญาตใช้ถนนตลอด น้ำก็ไม่ค่อยมีให้ใช้ ถ้าน้ำหมดจะต้องไปตักน้ำที่ตีนภูเขา อาหารจะต้องปรุงเอง เพราะที่นี่ไม่มีแม่ครัว

ภาพที่น่าจะติดตาและสะเทือนใจมากที่สุดเวลาที่อยู่ที่ฟิลิปปินส์ของผมหนีไม่พ้นเรื่องคนเร่ร่อนและขอทาน มีเยอะมาก ทุกรอกชอกชอย สีแฉกไฟแดง ช่างถนนและแม้แต่หน้าเซเว่นฯ คนที่เคยไปดงนิกภาพออกเวลาที่นั่งรถอยู่แล้วติดไฟแดง ก็จะมีเด็ก ๆ หรือคนแก่ ๆ มาตะาะกระจกเพื่อขอเศษสตางค์ ครั้งหนึ่งผมเคยไปเดินตามท้องถนนในมะนิลา ตอนประมาณตีห้ากว่า ๆ คนเดียวผมได้เห็นคนนอนอยู่เรียงรายตามซอกมุมข้างถนน อุ่นนอนกันเป็นครอบครัวใหญ่หลายครอบครัว คำถามที่ถามหัวใจผมเสมอคือ นี่หรือประเทศดากอลิก ทำไมมีคนมากมายลำบากขนาดนี้ แต่เขากลับไม่ช่วยเหลือกันเลย แต่กลับเสริมลูกกรงที่ประตู หน้าต่าง อย่างหนาแน่นเพื่อป้องกันการตนเองจากคนเหล่านี้.. (น่าคิดนะ..ผมว่า)

พระคุณเจ้า ยอแซฟ ลีอชัย ธาตุวิสัย

พระสังฆราชแห่งสังฆมณฑลอุดรธานี

ศิษย์เก่าแสงธรรมรุ่นที่ 11

ประวัติพระคุณเจ้า (ชีวิตที่อยู่ในครอบครัวแสงธรรม)

พ่อเป็นสมาชิกของครอบครัวแสงธรรมรุ่นที่ 11 หลังจากได้รับศีลบวชเป็นพระสงฆ์แล้ว พระคุณเจ้ายอด พิมพิสารได้มอบหมายให้พ่อทำงานที่โรงเรียนมหาไถ่ (ชาย) ขอนแก่น และรับผิดชอบวัดแม่พระประจักษ์เมืองลูร์ด บ้านไผ่ ปักัดมาพ่อกลับเข้ามาสู่เซตริ้วของแสงธรรมอีกครั้งหนึ่งเพื่อเตรียมตัวไปศึกษาต่อที่กรุงโรม เมื่อจบปริญญาโทสาขาตีความพระคัมภีร์ที่กรุงโรมแล้ว พ่อมีโอกาสไปสัมผัสงานอภิบาลที่วัดนักบุญฟิลิปแห่งอัครสาวก เมืองพาสาเดนา สหรัฐอเมริกาเป็นเวลาหนึ่งปี แล้วเริ่มสอนเรียนที่แสงธรรมเมื่อกลับมาถึงเมืองไทยในปีต่อมา นี่คือช่วงแรกของชีวิตอาจารย์ประจำวิทยาลัยแสงธรรม ซึ่งใช้เวลาสองปี (ค.ศ. 1999-2000) ปลายปี ค.ศ. 2000 พ่อได้มีโอกาสไปศึกษาต่อปริญญาเอกสาขาเทววิทยาด้านพระคัมภีร์ที่กรุงปารีส เมื่อจบการศึกษาแล้วในปลายปี ค.ศ. 2006 พ่อกลับมาสอนพระคัมภีร์ที่วิทยาลัยแสงธรรมอีกครั้งหนึ่ง ครึ่งนี้พ่อมีโอกาสได้รับใช้แสงธรรมอีกสองปีครึ่ง (ค.ศ. 2007-2009) จนกระทั่งเมื่อวันที่ 14 พฤศจิกายน ค.ศ. 2009 พ่อได้รับแต่งตั้งเป็นพระสังฆราชของสังฆมณฑลอุดรธานี

บรรยากาศการเรียนที่แสงธรรมสมัยแรก ๆ กับสมัยนี้ต่างกันอย่างไรครับ?

ในมุมมองของพ่อ บรรยากาศการเรียนที่แสงธรรมสมัยแรก ๆ ค่อนข้างเอาใจจริงเอาใจมากกว่าสมัยนี้ นักศึกษาให้ความสนใจและตั้งใจเรียนจนได้รับคำชมจากอาจารย์ภายนอกที่เข้ามาสอนในแสงธรรมบ่อย ๆ กริยามารยาทเรียบร้อยแตกต่างจากนักศึกษาทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในสมัยนั้นมีความตั้งใจและความสนใจของนักศึกษาน้อยกว่าในสมัยนี้ วิชาเรียนมีมากกว่า เทอมละสิบวิชา งานอภิบาลตามวัดมีเฉพาะสำหรับ

สามเณรปี 6 และปี 7 พ่อคิดว่าคงเป็นเพราะเหตุนี้ด้วยนักศึกษาที่เป็นสามเณรจึงมีเวลาให้กับการเรียน และต้องทุ่มเทให้กับการเรียนมากขึ้น จุดอ่อนของการเรียนในสมัยนั้นอาจอยู่ที่การเน้นความจำมากเกินไป จำได้มากก็สอบได้คะแนนดี เนื้อหาวิชามาจากอาจารย์ผู้สอนล้วน ๆ มีการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมค่อนข้างน้อยและจำกัด อย่างไรก็ตาม

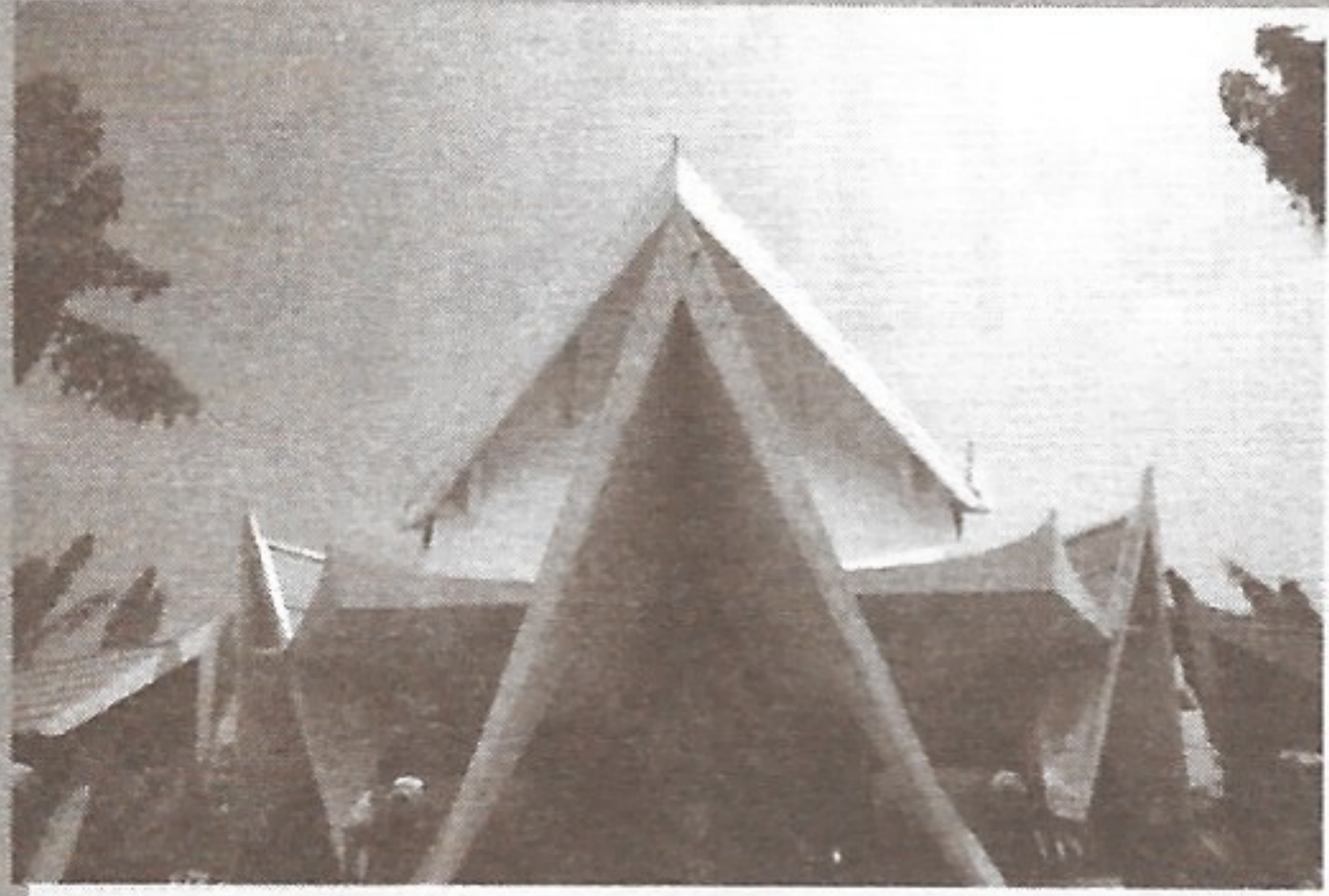

“เราอาจมีความคิดที่แตกต่างกันบ้าง แต่เราก็เป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสตเจ้าเสมอ”

เราต้องเข้าใจด้วยว่าธรรมชาติของบางวิชาต้องอาศัยความจำเหมือนกัน ในสมัยปัจจุบันนักศึกษามีเครื่องมือเข้าสู่ความรู้อีกขึ้น อาจารย์สอนก็มีเทคนิคการสอนที่ดี วิชาเรียนที่น้อยลงทำให้มีเวลาศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมมากขึ้น มีภาคปฏิบัติเข้ามาเสริมทำให้ความรู้ของนักศึกษาแน่นมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม แม้ว่าสมัยปัจจุบันแสงธรรมมีความพร้อมในเรื่องการเรียนการสอนกว่าสมัยแรก ๆ แต่นักศึกษาส่วนใหญ่ยังอ่อนภาษาอังกฤษเลยทำให้ประสิทธิภาพในการศึกษาค้นคว้ายังไม่ดีเท่าที่ควร เรื่องนี้คงต้องใช้เวลาอีกนานพอสมควร

ความรู้สึกที่ได้มาเป็นอาจารย์สอนที่แสงธรรม?

พ่อคิดว่าความรู้และความสามารถที่พ่อมีส่วนเป็นของประทานจากพระเจ้า พระองค์ให้สติปัญญาและโอกาสแก่พ่อในการศึกษาเล่าเรียนเพื่อรู้จัก รักและรับใช้พระองค์ และเพื่อนพี่น้อง ดังนั้น การได้ใช้ของประทานจากพระเจ้าที่พ่อได้รับตามจุดประสงค์จึงเป็นเรื่องที่น่ายินดีและเป็นความสุขใจอย่างหนึ่ง พ่อรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้รับใช้แสงธรรมและภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของคณาจารย์ที่สอนผู้นำของพระศาสนจักรไทยในอนาคต ประทับใจในความเป็นพี่น้องและความเป็นกันเองของคณะผู้บริหารแสงธรรม ประทับใจในน้ำใจดีและความทุ่มเทเสียสละของนักศึกษา แม้ว่างานที่ต้องรับผิดชอบมีมาก แต่ก็พยายามอย่างดีที่สุดเพื่อให้ได้มาซึ่งความรู้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ อาจจะรู้สึกดีบ้างชองใจกับนักศึกษาบางคนที่ทำให้ความสำคัญกับการเรียนน้อยไปหน่อย แต่ก็ไม่ถึงกับเบื่อ เพราะเป็นเรื่องปกติของทุกสถาบันการศึกษาอยู่แล้ว

ความประทับใจในครอบครัว แสงธรรม

สิ่งที่น่าประทับใจมาก
ที่สุด พ่อคิดว่าน่าจะเป็นความ
เป็นพี่น้องและความมีน้ำใจซึ่ง

พบได้ในทุกระดับชั้นของคนในแสงธรรม เราอาจมีความคิด
ที่แตกต่างกันบ้าง แต่เราก็เป็นหนึ่งเดียวกันในพระคริสตเจ้า
เสมอ รู้สึกอบอุ่นใจทุกครั้งเมื่อมาเยี่ยมแสงธรรม รู้สึก
ภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสถาบันอันทรงเกียรตินี้

พระคุณเจ้าประทับใจใครในชีวิต กระแสเรียกบ้างครับ?

พ่อประทับใจในแบบอย่างชีวิตที่
เรียบง่ายและสมณะของพระคุณเจ้า
คลาเรนซ์ เจมส์ ดูฮาร์ต ประมุข
องค์แรกของสังฆมณฑลอุดรธานี
สำหรับพ่อท่านเป็นธรรมทูตผู้ยิ่งใหญ่
เป็นบิดาที่พร้อมที่จะเสียสละเพื่อลูก ๆ

ตลอดเวลา ไม่ยึดติดกับตำแหน่งชื่อเสียงเกียรติยศ อีกท่าน
หนึ่งคือคุณพ่อเลโอ แทรวิส ธรรมทูตคณะพระมหาไถ่ ชีวิต
ของท่านแทบจะไม่ต่างจากชีวิตของพระคุณเจ้าคลาเรนซ์
เจมส์ ดูฮาร์ต เท่าใดนัก ท่านเป็นเจ้าวัดของพ่อตอนที่พ่อ
เป็นเด็ก ความใจดีของท่านทำให้พ่อติดอยากจะเป็น
พระสงฆ์

ในฐานะที่พระคุณเจ้าทำงานเกี่ยวกับด้านพระคัมภีร์ พระคุณเจ้าคิดว่าการใช้พระคัมภีร์ในชีวิตประจำวัน ควรเป็นไปในรูปแบบใด? หรือ มีการประยุกต์ใช้ได้ อย่างไร?

ดังที่เราทุกคนทราบดีว่าพระคัมภีร์เป็นพระวาจาของ
พระเจ้าที่ตรัสด้วยภาษาของมนุษย์เพื่อเราและเพื่อ
ความรอดพ้นของเรา เพราะฉะนั้นพระคัมภีร์จึงเป็นบางสิ่ง
ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของเรา อันที่จริงพระคัมภีร์
เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตเราทุกวันอยู่แล้ว พิธีกรรมต่าง ๆ
ล้วนมาจากพระคัมภีร์ ไม่ว่าจะเป็นมิสซาหรือพิธี
ศีลศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ เราใช้พระคัมภีร์ในการอธิษฐานภาวนา
โดยเฉพาะในการทำวัตร คำสั่งสอนต่าง ๆ ของพระเยซูเจ้า
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในความรัก ความเสียสละ ความสุภาพ
ถ่อมตน ล้วนเป็นสิ่งที่เราสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน
ได้เลย แต่บางอย่างเราต้องนำเอาจิตตารมณ์ที่อยู่เบื้องหลัง
มาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับ

บริบทของสังคมปัจจุบัน
ของเราเหมือนกัน พ่อคิด
ว่าปัจจุบันนี้คริสตชน
หลายคนนำเอาพระวาจา
ของพระเจ้ามาเป็น

แนวทางในการดำเนินชีวิตอยู่แล้ว หลายคนพบคำตอบของ
ชีวิตเมื่ออ่านพระคัมภีร์และเปิดใจรับสิ่งที่พระเจ้าต้องการ
บอก ในมุมมองของพ่อ เราสามารถนำพระคัมภีร์มาใช้ในทุก
กิจกรรมของชีวิต ถ้าเรารู้จักพระคัมภีร์อย่างดี เพราะฉะนั้น
สิ่งที่สำคัญและจำเป็นอันดับแรกสำหรับคริสตชนของเราคือ
ต้องรู้จักพระคัมภีร์อย่างดีเสียก่อน แล้วจะรู้ว่าควรจะใช้หรือ
นำมาประยุกต์ให้เข้ากับบริบทของตนเองอย่างไร แน่แน่นอน
เพื่อที่จะรู้จักก็ต้องอ่าน ต้องศึกษา ปัญหาประการหนึ่งของ
คริสตชนไทยส่วนใหญ่คือไม่อ่านพระคัมภีร์ พ่อมั่นใจว่าถ้า

คริสตชนของเราพยายามอ่าน
พระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอ เปิดใจรับสิ่ง
ที่พระเจ้าต้องการบอก เขาจะรู้เองว่าเขา
ควรจะทำอย่างไร เพราะพระคัมภีร์เป็น
อานุภาพของพระเจ้า มีพลังแห่งการ
สั่งสอนในตนเองอยู่แล้ว

สิ่งที่พระคุณเจ้าอยากฝากให้คน แสงธรรมในปัจจุบัน

พ่ออยากจะบอกเพียงแสงธรรมเป็นสถาบันการศึกษา
และสถานฝึกอบรมผู้นำที่สำคัญที่สุดของพระศาสนจักร
คาทอลิกในประเทศไทย อนาคตของพระศาสนจักรของเรา
ขึ้นอยู่กับผลผลิตของสถาบันนี้ คนแสงธรรมในปัจจุบัน
ต้องพยายามเรียนรู้ให้มากกว่าและเก่งกว่าคนรุ่นก่อน
บางทีภาษาอังกฤษอย่างเดียวอาจไม่เพียงพอแล้วสำหรับ
การแสวงหาความรู้ในยุคปัจจุบันนี้ ต้องพยายามเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เพิ่มเติมด้วยเพื่อจะเป็นช่องทางใน
การแสวงหาความรู้ได้มากยิ่งขึ้น ขอเป็นกำลังใจให้
คนแสงธรรมทุกคน

“True prophet ประกาศกแท้”

ว.ศรีแก้ว

ประกาศก ประกาศ พระดำรัส
ตามเสียงตรัส พระทรงจัด ชัดเหมาะสม
ตอบเสียงเรียก เลือกป่าวปะ ประชาคม
ปลดปล่อยปม กลมเกลียวพื้น ดินประชา

ประกาศก ประกาศ ประกาศิต
องค์พระคริสต์ พลีชีวิต จิตทรธา
ทั่วพิภพ ทุกแห่งหน บนโลกา
ภาวนา พระวาจา ตรัสธาชน

ประกาศก แท้เที่ยงธรรม นำหวนกลับ
ชำระรับ พรศีลล้าง สร้างกุศล
น้อมอุทิศ มอบชีวิต คริสตชน
บทบาทตน “ประกาศกแท้” เราอย่าลืม

Workshop กับ สังคหกิจศึกษา

1. 01/06/10 ปฐมนิเทศน์นักศึกษาวิทยาลัยแสงธรรม
2. 17/06/10 พิธีต้อนรับพระคาร์ดินัลมาโอกาสม่าเป็นประธานในพิธีสมัครบวชและไหว้ครู
3. 17/06/10 พิธีสมัครบวชของนักศึกษาชั้นเทววิทยาปี 2
4. 17/06/10 พิธีไหว้ครู
5. 17/06/10 พิธีมอบรางวัลเขียนเรียงความในหัวข้อ "ครูคือใคร ใครคือครู"
6. 21/06/10 พิธีมอบรางวัลกับการประกวดพานไหว้ครู
7. 17/07/10 สัมมนาวิชาการ "The Role of Moral Theology in seminary formation"
8. 19/07/10 บริจาคโลหิต (โอกาสวันแม่แห่งชาติ)
9. 28/07/10 เวทีทรรสนะ (ความปรองดองของคนในชาติ)
10. 04/08/10 งานเกิดเกียรติราชนี
11. 04/08/10 งานบำเพ็ญประโยชน์ วันแม่แห่งชาติ
12. 08/08/10 งานชาติพันธ์
13. 24/08/10 งานประกวด Folk Song

นักศึกษารางวัลพระราชทาน

เตรียมตัวอย่างไร...

เมื่อทราบข่าวว่าวิทยาลัยมีการคัดเลือกนักศึกษาเพื่อส่งเข้ารับรางวัลพระราชทาน ในตอนแรกก็ไม่คิดอะไรเพราะรู้สึกว่เกียรตินี้มันยิ่งใหญ่กว่าตัวเรามากมายนัก แต่ก็ได้รับการทาบทามจากอาจารย์และที่สุดก็ตัดสินใจลองส่งประวัติไปให้ทางวิทยาลัยพิจารณา สุดท้ายก็ได้รับเลือกจากวิทยาลัยให้เป็นตัวแทนไปรับการคัดเลือกในระดับภูมิภาค

สิ่งที่ลำบากสำหรับผมก็คือผมต้องเตรียมแฟ้มสะสมผลงาน ซึ่งผมเป็นคนที่ไม่ค่อยเก็บอะไรมากนัก ทำงานแล้วก็ปล่อยผ่านไป และงานส่วนใหญ่ก็เป็นงานที่เป็น Event (ก็คือทำครั้งเดียวจบ) ผลงานส่วนใหญ่ก็เป็นผลงานด้านดนตรีและงานอบรม

งานด้านดนตรีผมก็รวบรวมผลงาน ซึ่งส่วนใหญ่ก็หายไปมากเพราะตามที่บอกไปว่าส่วนใหญ่ใช้ตามโอกาสเพียงครั้งเดียว ส่วนเท่าที่มีก็จะมีงานเพลงที่เป็น CD ของแสงธรรม และเพลงที่เคยทำให้สถาบันต่างๆ ในโอกาสที่สำคัญๆ ด้านงานอบรมก็พอจะมีเอกสารอยู่บ้าง นอกจากนั้นก็มีกิจกรรมที่ลงสู่ชุมชน กิจกรรมที่ทำในวิทยาลัย และในโรงเรียน ที่มีมากๆ ก็จะเป็นที่เซนต์หลุยส์ เพราะผมไปฝึกงานปีอภิบาล (Pastoral Year) ที่นั่น มีการไปร่วมสัมมนาต่างๆ เช่น การประชุมเซอร์ร่าโลกที่กรุงเทพฯ, ประชุมสามเณรนานาชาติที่กรุงโรม ฯลฯ

อีกเกณฑ์หนึ่งที่เป็นก็คือการได้รับรางวัลต่างๆ ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันถึงคุณภาพของเราเอง ผมก็มีรางวัลชนะเลิศการประพันธ์เพลงสำหรับงานชุมนุมเพื่อการแพร่ธรรมในระดับทวีปเอเชีย มีผลการเรียน กับรางวัลสารนิพนธ์ดีเด่นประจำปี รวมถึงงานเขียนทางวิชาการและพ็อคเก็ตบุ๊คอีกหนึ่งเล่ม

พอรวบรวมสิ่งที่เราเคยทำทั้งหมดแล้ว ก็ต้องค่อยๆ มาจัดหมวดหมู่ ค่อยๆ หาข้อมูลเกี่ยวกับงานนั้นๆ หารูป หาเอกสารมายืนยัน แล้วก็จัดลงแฟ้ม ซึ่งตรงนี้เป็นงานที่ผมไม่ถนัด ก็ได้เจ้าหน้าที่ฝ่ายกิจการนักศึกษา (คุณปนัดดา) ช่วยดูให้ นอกจากนี้งานศิลปะต่างๆ รวมถึง Artwork ในการจัดหน้าต่างๆ ก็ยังได้ อ.สุจิตรา กับเจ้าหน้าที่บางท่านช่วยออกแบบให้

ขั้นตอนสุดท้ายเมื่อส่งแฟ้มผลงานแล้ว ผมก็ต้องไปให้คณะกรรมการสัมภาษณ์-พูดคุย โดยไปที่วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา วันที่ไปก็ตื่นเต้นมากๆ จำได้แต่ว่าสวดขอพระให้ผมใจเย็น และตอบคำถาม

คณะกรรมการอย่างดี ผมไม่เตรียมคำตอบอะไรไปล่วงหน้าเลย ผมเชื่อว่าพระจิตเจ้าจะนำทาง และดูเหมือนพระจิตเจ้าจะนำทางจริงๆ เพราะผมได้พูดจากสิ่งที่ผมเป็น ไม่ได้เสแสร้ง เมื่อออกจากห้องที่สัมภาษณ์ ผมก็ไม่ได้คิดอะไรมาก เพราะตอนก่อนเข้าไปสัมภาษณ์ก็ได้นั่งคุยกับเพื่อนๆ จากสถาบันอื่นที่มารับการสัมภาษณ์เหมือนกัน และทราบว่าแต่ละคนก็ไม่ใช้เล่นๆ อีกอย่างหนึ่งวิทยาลัยของเราอีกเพิ่มมีนักศึกษาได้รับรางวัลนี้ไปเมื่อปีที่แล้ว เราจะได้ 2 ปีซ้อนเลยหรือ?

พอทราบว่าได้รับรางวัล...

ต้องบอกว่าผมไม่คิดไม่ฝันที่จะได้รับรางวัลอันทรงเกียรตินี้ อย่างที่บอกไป วันที่ทางวิทยาลัยโทรศัพท์มาบอกผมว่าผมได้รับรางวัลพระราชทาน ตอนนั้นผมกำลังทำงานอยู่วัดแม่พระกุหลาบทิพย์ (ลาดพร้าว 124) พอทราบเสร็จก็ยังงงๆ อยู่ จำได้ว่าผมโทรศัพท์บอกแม่เป็นคนแรก เย็นนั้นผมก็ไปเปิดดูประกาศในอินเทอร์เน็ตแล้วก็มีชื่อผมจริงๆ ความรู้สึกตอนนั้นก็ดีใจมาก ขอบคุณพระว่าเป็นพระองค์ที่ให้โอกาสผมทำสิ่งดี ๆ และวันนี้ก็เป็นพระองค์ที่ทำให้ผมได้รับการยอมรับจากคนรอบข้าง โดยมีรางวัลพระราชทานฯ เป็นเครื่องยืนยันว่าสิ่งที่เราออกแรงตั้งใจทำมาตลอดนั้น บัดนี้เกิดผลจริงๆ

วันที่ไปซ่อมรับรางวัลก็เกือบจะไม่ได้ไปเพราะติดงานฉลองวัดที่ทำงานอยู่ แต่วันซ่อมก็ผ่านไปได้อย่างดีโดยที่ผมไม่เสียนาน วันที่ไปรับจริงก็ไปกับคุณพ่อธรรมรัตน์ เรือนงาม ก็ตื่นเต้นจริงๆ ครับ เป็นครั้งแรกของผมที่ได้เข้าเฝ้าฯ นอกเหนือจากการไปรับเสด็จฯ ตามโอกาสต่างๆ

ฝากอะไร...

ผมเชื่อว่าทุกๆ คน มีส่วนดีในตนเอง หลายๆ คนทำดีโดยที่ปิดทองหลังพระ ไม่สนใจว่าจะมีใครเห็นหรือไม่ ประสพการณ์สอนผมว่าสิ่งดีทุกอย่างที่ทาลงไปมันจะเกิดผลกลับมาถึงตัวเราอย่างแน่นอนไม่วันใดก็วันหนึ่ง ขอบคุณทุกๆ ท่านที่มีส่วนเกี่ยวข้องช่วยผมสำหรับรางวัลอันทรงเกียรตินี้ และขอเป็นกำลังใจให้กับเพื่อนๆ น้องๆ นักศึกษาแสงธรรม (รวมถึงผู้อ่านทุกท่านด้วย) ในการกล้าที่จะทำดี กล้าที่จะทำเพื่อผู้อื่น กล้าที่จะเริ่มต้นทำสิ่งดี ๆ เป็นคนแรก มันไม่สำคัญว่าเราจะได้อะไรตอบแทนหรือเปล่า แต่สิ่งสำคัญคือเราทำได้แล้ว และทำเพื่อผู้อื่นไม่ใช่เพื่อตนเอง

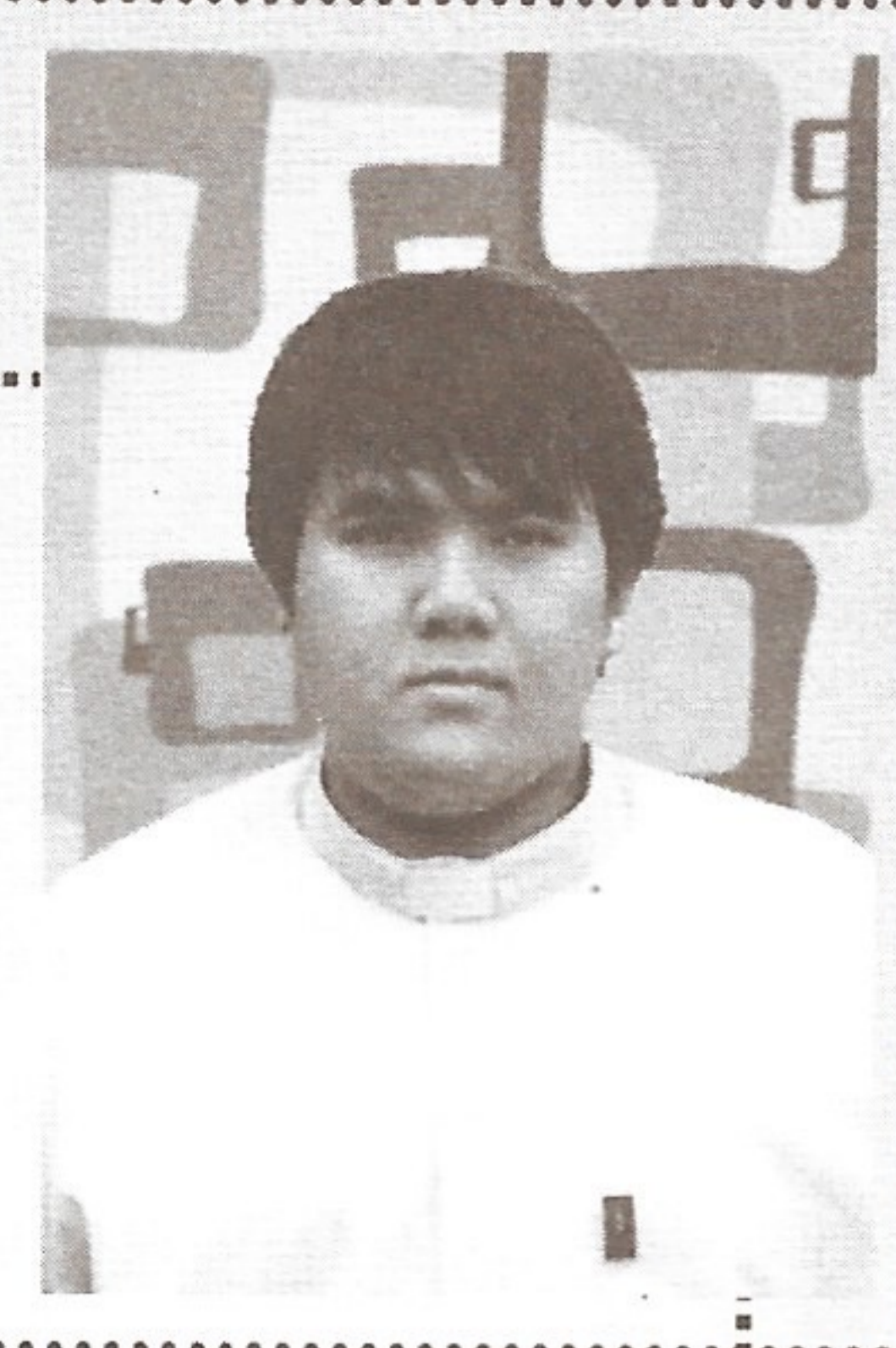
True prophet

“ประกาศก” หรือ “Prophet” มีความหมายและมีความสำคัญอย่างไร สำหรับนักศึกษาภายในวิทยาลัยแสงธรรมของเรา เราเรียนรู้ และได้รับความรู้ และเชื่อแน่ว่า นักศึกษาคุ้นเคยกับคำว่า “ประกาศก” หรือ “Prophet” นี้ อย่างแน่นอน แต่.....“**จงระวังประกาศกเทียม ซึ่งจะมาพบท่าน นุ่งห่มเหมือนแกะ แต่ภายในคือสุนัขป่าดุร้าย ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยจากผลงานของเขา....**” (มธ 7 : 15,16) นั้นหมายถึงเจตนาของพระเจ้าที่จะบอกว่า ต้องระวังประกาศกเทียม และต้องยืนยันต่อไป

อย่างชัดเจนอีกว่า ท่านจะต้องเป็น “ประกาศกแท้” หรือ “True prophet” อะไรจะเป็นตัวบ่งชี้บอกเราและใคร ๆ ได้ว่า เราคือ “ประกาศกแท้” เป็นความชัดเจนอยู่แล้วว่า เราจะรู้จักประกาศกเทียมได้ด้วยผลงาน หรือ การดำเนินชีวิตของเขา เช่นเดียวกัน เราจะเป็นประกาศกแท้ได้ก็ต่อเมื่อ “การดำเนินชีวิตของเรายืนยันอย่างนั้น” สิ่งที่จะบอกเราเป็นประกาศกแท้ในบรรยากาศการจัดการศึกษาภายในวิทยาลัยของเรา ก็คือ นักศึกษาแต่ละคนจะต้องเอาใจใส่ต่อการศึกษาอย่างดี และแท้จริง การเอาใจใส่ในการศึกษาหาความรู้นี้ เกิดขึ้นจากความตระหนักถึงคุณค่าของตนเอง แต่ละคนที่จะทำหน้าที่ในการประกาศ ข่าวดีของพระเจ้าในอนาคต ตระหนักอย่างแท้จริงว่า กระบวนการศึกษา และบรรยากาศการให้การศึกษอบรมภายในวิทยาลัยแสงธรรมของเราจะเปลี่ยน (Transform) ตัวเราทุกคน ให้เป็นดังประกาศกแท้ ซึ่งต้องเริ่มประจักษ์ได้ในวันนี้ ขอให้นักศึกษายืนยันกับตนเอง แต่ละคนว่า “เราเป็นประกาศกแท้ได้ตั้งแต่วลานี้ และเราก็จะเป็นประกาศกแท้....และประกาศกแท้ ตลอดไป.....

บาทหลวง ดร.ชาติชาย พงษ์ศิริ
อธิการบดี

ขอสวัสดิคณาจารย์ เจ้าหน้าที่และนักศึกษาวิทยาลัยแสงธรรมทุก ๆ คน ในช่วงท้ายของภาคเรียนที่ 1 นี้ผมขอนำเสนอกิจกรรมที่ได้ดำเนินการแล้วเสร็จไปดังนี้ ปฐมนิเทศนักศึกษา, พิธีไหว้ครู, กิจกรรมรับน้องใหม่, งานเกิดพระเกียรติพระราชินี, ประกวดวงดนตรีสร้างสรรค์ (โฟล์คซอง), กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ชมชนรอบวิทยาลัย, งานอภิบาลชมชน, งานสัมมนาวิชาการ, และ เวทีทรรศนะ ซึ่งทุกกิจกรรมก็ได้รับความร่วมมือจากคณาจารย์ เจ้าหน้าที่ และ นักศึกษาเป็นอย่างดี จึงขอขอบคุณในความร่วมมือของทุก ๆ คน และหวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะได้รับความร่วมมืออย่างดีเช่นนี้อีกในภาคเรียนที่ 2 นะครับ

ขอพระเจ้าจงได้รับการสรรเสริญ
ณัฐพงษ์ แสนสุริวงศ์

สารสโมสรนักศึกษาวิทยาลัยแสงธรรม

20 ม.6 ต.ท่าข้าม จ.นครปฐม 73110

โทร. 02-429-0100-3 แฟกซ์ 02-429-0819

Homepage: <http://www.saengtham.ac.th>

Email: studentclub@saengtham.ac.th

วางแผนแล้ว...แสงธรรมชุดพิเศษ 7

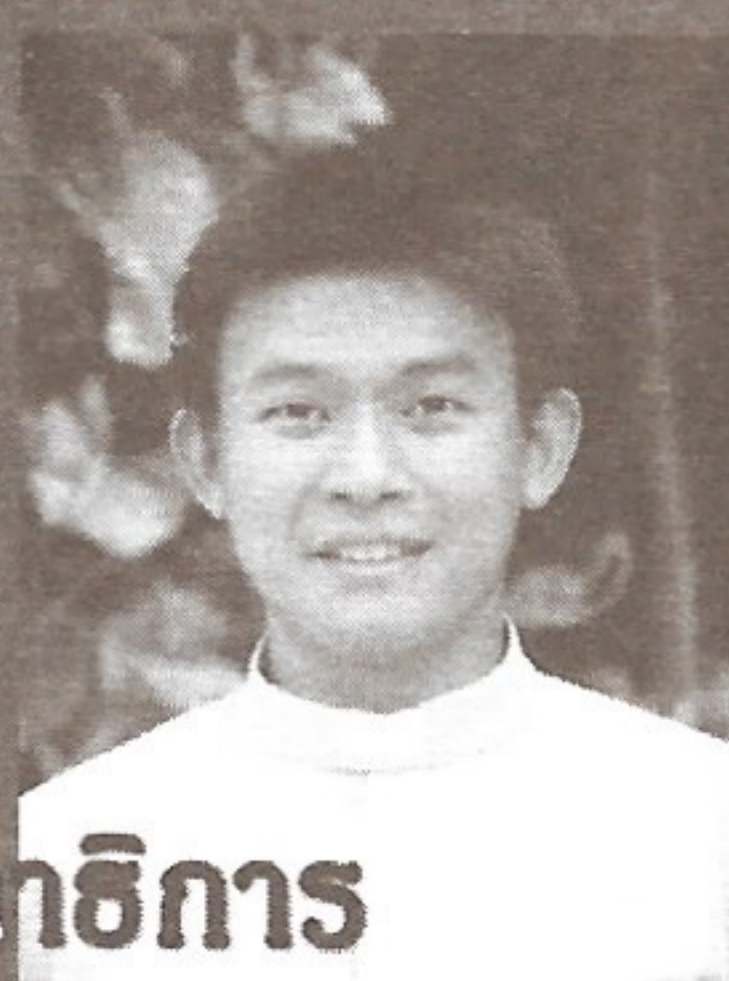

จำหน่ายแล้ววันนี้ในราคาขอมเขาว์ ติดต่อได้ที่วิทยาลัยแสงธรรม

บนถนนแห่งการเดินทาง ขอขอบคุณผู้ร่วมทางทุกท่าน คณะผู้ให้การอบรม รุ่นพี่ เพื่อน ๆ น้อง ๆ ที่คอยให้แรงสนับสนุนและเป็นกำลังใจอยู่เสมอมา และที่สุดเหนือสิ่งอื่นใด คือ องค์พระผู้เป็นเจ้า ที่ทรงอยู่เคียงข้างและประทานทุกสิ่งให้ผมเสมอมา

“Deus Semper Maior”

(God is always GREATER)

บรรณาธิการ

สิ่งตีพิมพ์

เจ้าของ : วิทยาลัยแสงธรรม

ที่ปรึกษา : บาทหลวงชาติชาย พงษ์ศิริ, บาทหลวงอดิศักดิ์ พรงาม, บาทหลวงธรรมรัตน์ เรือนงาม, บาทหลวงบุญเลิศ สร้างกุศลในพสุธา

กองบรรณาธิการ : นายพลาพล ลิ้มสุธาโกชน์

ศิลปกรรม : นายคณินธร ล้อดำ

พิสูจน์อักษร : นายกุมเรศ ภูผา

จัดส่ง : สมาชิกชมรมประชาสัมพันธ์